

“Sospite de tots els euros que ha gestionat Camps”

Quan no resten ni 50 dies per als comicis valencians, Jorge Alarte (Alaquàs, Horta, 1973) té clar que serà el nou president. Fa dos anys i mig que lidera el PSPV-PSOE, i en destaca un aspecte: “He anteposat els interessos del territori.”

Fa més de 500 dies que feu campanya, “la més llarga de la democràcia”, tal com vau anunciar. Dels centenars de visites que heu fet, quina us ha colpit més?

— Sense dubte, la Lloixa, a Sant Joan d’Alacant, perquè és representativa de la situació dramàtica que travessem. Ni al Bronx, no trobareu un edifici com aquest: antigament fou un institut i avui és tancat i barrat, mentre l’altre centre de secundària de la població, el Luis García Berlanga, és *model Camps*: fa onze anys que té desenes de *barracots*. Entrar-hi, a la Lloixa, resulta esfereïdor: traveses un metre i mig de brossa i veus que les finestres són tapiades. Com si ens sobraren instituts! És simbòlic d’un temps en què hem gastat diners en allò que no importava. Uns diners que, a més, no teníem.

— **Heu tingut la sort de coincidir amb un president com Francisco Camps, encausat per un cas de corrupció però que, malgrat tot, opta a la reelecció. És l’escenari somniat, pel PSPV-PSOE. Si us derrota, serà un fracàs?**

— Vull matisar que no es tracta d’un cas de corrupció, sinó d’un govern que ha fet de la corrupció una part indestruïble del seu projecte polític, del seu model econòmic i de la seua manera de concebre la democràcia. Dit això, no preveig cap més escenari que guanyar.

— **Totes les enquestes ho neguen. Si us derrota un presumpte culpable, us sentireu frustrat, com a polític?**

— Treballe perquè les coses canvien, exclusivament. No us parlaré de cap fracàs, doncs. I no hi fa res, això de les enquestes. Totes seues, totes. Nosaltres ens quedarem amb el resultat electoral, i ells, amb el de les enquestes.

— **Sempre heu dit que la gent discerneix amb nitidesa i que contesta allò que se li demana, a cada elecció. Ara bé, de pulsio de canvi, no n’hi ha.**

— Mireu, vivim en una societat en què, malgrat el PP de Camps i els seus intents permanents d’autoritarisme i d’alteració de l’ordre constitucional, la gent sap que les revoltes es produeixen quan voten. A casa hi ha milions de persones que volen girar full perquè no els agrada allò que veuen. I nosaltres som l’opció de tots ells: en essència, el nostre és un projecte de dignitat, honradesa, il·lusió i esperança. Som més, els que volem un futur millor, i és per això que hi confie molt, en els valencians i les valencianes.

—Si no hi ha canvi, significarà que el país viu adormit?

—Permeteu-me que responga amb la persistència amb què vós pregunteu: no parlaré d'un fracàs que no es produirà.

—Una de les raons que van explicar la derrota del 2007 fou la bonança econòmica. Ara, el 23% de desocupats en podrien ser el gran motiu: la gent no acusa Camps de la crisi valenciana.

—Hi ha cinc qüestions econòmiques estratègiques que competeixen el Consell i que defineixen el nostre projecte d'honoradesa i dignitat. Primer de tot, pagar les factures, ser un govern solvent i eficient. En segon lloc, una reforma àmplia del sistema educatiu, que combata el fracàs escolar i que atorgue una oportunitat als desocupats de la construcció. Després, una redefinició de les institucions econòmiques: l'Impiva, els instituts tecnològics, l'IVVSA, l'Ivex... Hi ha un espai econòmic valencià, tal com deia Ernest Lluch, però toca renovar-lo: cal redefinir el turisme, l'agricultura i la indústria. I la cinquena qüestió és que ens cal un model territorial assenyat i consensuat, un canvi de perspectiva: rehabilitació, sostenibilitat, eficiència energètica, trellat... Quina expressió tan bonica, *trellat*, per a definir la sostenibilitat com una visió progressista del territori. Els ciutadans ja saben que aquests eixos clau són competència del president de la Generalitat.

—Aleshores penseu que la gent ja ho té clar, tot això...

—Home, nosaltres hem d'eixir al terreny de joc, suar de debò i explicar que un altre camí és possible, que podem enfilem un nou rumb.

—Heu trobat a faltar bel·licositat de part de l'empresariat autòcton?

—El paper d'oposició, no els correspon. Fins el 22 de maig, aquest paper pertany al socialisme valencià. Hi tenim una interlocució extraordinària, saben que som una eina útil al servei de la societat valenciana i també al seu, saben que amb nosaltres les coses anirien molt millor. Evidentment, no es tracta que facen una elecció de preferències, però saben que estic decidit a començar per allò més bàsic: pagar-los les factures. Un govern que és incapaç de pagar les factures, ni pot liderar un canvi de model econòmic ni pot generar ocupació.

—La caòtica situació dels comptes públics us pot dur a acceptar la gestió privada dels serveis públics?

—La nostra posició és clara, indubtable i valenta. El nucli essencial de drets fonamentals ha de ser públic, públic i públic, perquè la cosa pública encara pot ser la de més qualitat. I per a tot allò que no siga un dret bàsic, eficiència, eficiència i eficiència, comptant amb els mecanismes de col·laboració privada. Serem un govern seriós. Si us referíeu a les actuals concessions sanitàries, recomane els ciutadans que no voten els irresponsables que els diuen que les reversions implicarien indemnitzacions enormes. Nosaltres no ho farem per incapacitat econòmica, no per manca de voluntat política. Ara bé, extremarem la capacitat inspectora, un control real, perquè complexquen la funció de servei públic.

—Avui no hi ha aquest control?

—Als papers, només. Ja us dic, en tot cas, que aquest model no és el nostre i que no continuarà. I òbviament que no l'estendrem a l'ensenyament, com pretén el PP. Si em parreu de fer carreteres o de prestar alguns serveis concrets als pobles, en canvi, sí que us dic que optarem per allò que resulte més rendible.

—Una bandera vostra a l'alcaldia d'Alaquàs fou l'ensenyament gratuït de zero a tres anys. És exportable?

—L'ensenyament necessita una grandíssima reforma. Tenim tres problemes a resoldre amb urgència: l'abandonament escolar, la manca de sintonia entre la realitat social i la modernització del nostre sistema educatiu i, molt important, la requalificació de milers de joves mitjançant la formació professional. Hem de canviar l'ambient escolar, no hi pot haver cap imposició ideològica ni cap persecució de l'opinió lliure, no ha de ser possible denigrar els mestres i docents. La modificació de la llei del consell escolar valencià, que n'ha eliminat la participació, és un aspecte cabdal. Respecte a la generalització del dret a l'escolarització de zero a tres anys, hi haurà una llei del govern socialista de la Generalitat per a fer-la possible, conjuntament amb els ajuntaments. Si volem fomentar la igualtat i reduir el fracàs escolar, és imprescindible de crear pràctiques escolars precoces. I un xiquet, un ordinador; si aspirem a preparar-los per a competir al mercat laboral, no podem ensenyar-los com es feia al segle XIX. L'eixida de la crisi és l'ensenyament i una formació professional molt més arrelada a les necessitats de l'empresa i a la nova economia.

—Tot això demana diners.

—I sabem com obtenir-los, a través d'una gran operació de sanejament. El pressupost de la Generalitat és d'uns 17.000 milions d'euros, dels quals uns 13.500 són intocables: una bona part es destina als professors i als metges, que malgrat tot ens en falten, i tan sols podem reduir-los una mica aprimant la mida del govern, eliminant càrrecs de confiança i introduint polítiques de racionalitat de la despesa. Són els altres 3.500 milions, els de l'anomenat *servei públic empresarial valencià*, que s'han d'acabar de seguida. Són aquests 3.500 milions, els que adreçarem a les polítiques de què us parlo. Cal ser agosarat, obrir les finestres de bat a bat i traure les factures dels calaixos.

—Fins al punt de trencar el contracte de la fórmula 1, per exemple?

—Abans caldria saber què ens costa la fórmula 1.

—90 milions en set anys, sembla.

—O no, perquè a la Comunitat Valenciana passa una cosa única a Europa, i és que es gasten diners públics sense explicar en què: les famoses clàusules de confidencialitat és un altre aspecte que canviarà el primer dia que governem, quan aprofitem la llei de qualitat democràtica i transparència. Explicarem on va cada euro que gestionem. No us puc dir què hi ha allà dins, doncs. Potser el contracte de la fórmula 1 inclou una clàusula de rescissió de 200 milions d'euros que ens han amagat. No en tinc ni idea, és un exemple. En tot cas, seré valent: tancaré

un centenar de fundacions i d'organismes autònoms, tot esmerçant aquests diners en la construcció de col·legis, instituts i hospitals. I tancaré l'actual Canal 9.

—El vostre portaveu a les Corts, Àngel Luna, ha insistit molt en els 600 milions de sobrecost de la Ciutat de les Ciències. En teniu cap sospita?

—Tenint en compte la dilatada trajectòria de Camps, sospite de tots els euros que ha gestionat.

—I sospiteu de Santiago Calatrava? Esquerra Unida n'ha descobert els contractes amables de la Generalitat.

—No el conec. Sospite de Camps, que és el veritable responsable de la vigilància i bona gestió dels diners públics.

—José Blanco us digué que ja n'hi havia prou de parlar de Gürtel, que calia fer propostes. En canvi, ara fins i tot aneu a manifestacions contra la corrupció, com la del 26 de març. No li heu fet gaire cas.

—Hi vaig anar per un exercici de coherència, en defensa del nostre projecte d'honoradesa, prosperitat i ocupació, però també per a defensar el dret constitucional dels valencians a manifestar-se.

“Som els únics que podem construir un projecte per als cinc milions de valencians”

—Algú se us va acostar i va anomenar-vos “president”?

—No, ni m'agrada massa que m'ho diguen. President ho és qui presideix la Generalitat. En tot cas, en aquest moment històric de la Comunitat Valenciana, som l'únic partit capaç que tothom s'hi senta a gust, els únics que podem construir un projecte per als cinc milions de valencians. Hem madurat molt, som els únics que podem garantir la convivència dins del nostre Estatut d'autonomia. Un subaltern de Camps [el secretari d'organització del PPCV, David Serra] digué que la manifestació del 26 fou “catalanista i independentista”. En realitat, però, al nostre projecte s'hi poden sumar molts, fins i tot del PP. A les voreres, de fet, crec que hi havia votants seus a qui no desagradava allò que veien.

—Potser sí, però a la fi no us voten.

—Hi veia cares de votants del PP contents que demanàrem dignitat, honoradesa i esperança per a la societat valenciana.

—Per què vau presentar a Madrid, i no a València, l'extens informe *La corrupció en la Comunidad Valenciana*?

“El PSOE mai més no anirà contra les falles ni contra el València CF”

—El senyor Rajoy ha avalat i fet del projecte de Camps el seu projecte propi. Després d'això calia explicar a tot Espanya que assumeix la corrupció com a model polític i de convivència. Tenfem la responsabilitat de dir-ho i de defensar davant tot Espanya que la majoria dels valencians no som com Camps. Algú havia de defensar els valencians honorats i treballadors, que de fet, som més.

—Atès que heu convertit l'atac a la corrupció en un eix electoral, per què no envieu el llibre en qüestió, de 130 pàgines, a totes les llars valencianes? Ja tindríeu la campanya feta.

—Us agraesc l'aportació al nostre comitè electoral, però no ho veig escaient.

—...

—Els ciutadans van tenint-ne constància. Trobe votants del PP que ja se n'adonen, i per això m'hi adrece cada dia. Davant la foscor i el victimisme desafortat, davant la inauguració d'aeroports sense avions, d'estacions sense trens i d'hospitals amb sonalls per compte de timbres; davant un president que fa un any anuncià una “era d'abundància” —una era d'abundància?, quina manera d'insultar la desesperació de milers i milers de ciutadans!—... Davant tot això, algú ha de donar un missatge seriós, responsable. Així doncs, informe, sí, però plantejament d'una alternativa, també.

—Si Luna és condemnat al judici per encobriment d'aquest 5 d'abril, dimetirà com a diputat?

—En resultarà absolt, ho veig clar. Jo no sóc Camps, jo confie plenament en

l'estat de dret, en tots els magistrats del TSJCV. Hi ha prou instàncies i organismes perquè hi prevalga la veritat i l'honradesa. És una operació de persecució política al més pur estil autoritari. Camps persegueix qui denuncia la corrupció i alça la veu en defensa dels valencians, cosa que no farien ni alguns dictadors. De querelles com la de Luna, en tenim tots: Carmen Martínez [líder provincial del PSPV a València], Clara Tirado [diputada], jo mateix... És com la manifestació del 26, que van mirar de prohibir.

—**Sospiteu que us han espiaat?**

—Sóc més seriós que María Dolores de Cospedal, que digué que l'espiaaven des d'un armari i no ho ha demostrat. Si en tinguera proves, hauria anat al jutjat de guàrdia. No acuse sense proves, però si em demaneu si em sorprendria que això haguera passat, us contestaré que no.

—**No us hauria sorprès, doncs?**

—Amb aquesta classe de gent, no.

—**Parlem del PSPV-PSOE. En què es percep el "canvi" que vau prometre ara fa dos anys i mig?**

—Hi ha hagut quatre grans canvis que han estat possibles per la maduresa, generositat i cohesió espectacular dels socialistes valencians. Primer de tot, hem resituat la nostra posició: quan es planteja un debat no ideològic, sinó la defensa dels interessos propis del territori, hi anteposem això últim, com en el cas del transvasament Tajo-Segura —per cert, no hi ha nou Estatut de Castella-la Manxa— o en el del magatzem de resi-

du nuclears —per cert, l'MTC, no l'han assignat a la Comunitat Valenciana—; també hem dut a terme una renovació coherent amb el resultat de l'11è congrés nacional i que s'ha vist a l'elaboració de les candidatures, amb un consens ampli. En tercer lloc, sabem quin és el nostre marc de convivència i ja no discutim què som, sinó què volem per al futur, sabem quin és el nostre Estatut, el nostre territori, i fem servir la nostra bandera amb normalitat absoluta: sóc el primer secretari general que l'ha inclosa als cartells electorals. I, per últim, volem guanyar les eleccions.

—**Al PSPV, aquest debat, no hi era.**

—Camps ha volgut però no ha pogut destruir allò que construí Joan Lerma, de qui tots ens sentim orgullosos, i no sols al PSOE. I hem fet miques la tècnica manipuladora i mentidera del PP: els valencians bons i els valencians dolents. Escolteu, ací, de valencians, ho som tots! El PSOE mai més no anirà contra de les falles ni contra el València CF, ni deixarà de defensar els valencians.

—**L'estructura comercial del PSPV era més bona que la provincial?**

—A la gent no li interessa que parlem de nosaltres, volen saber com viuran.

—**Era més operativa l'anterior?**

—És el sistema que tenim.

—**Antoni Asunción, aspirant a les primàries, era un submarí del PP?**

—Que ho explique ell, ell ho deu saber.

—**Joan Calabuig us aporta cap vot**

"No acusaré sense proves, però no em sorprendria que aquesta gent m'haguera espiaat"

a València respecte a Carme Alborch? Hi voten un de cada sis electors del país.

—Cada volta ho fa millor. Diumenge [27, en un míting] fou valent, plantant cara a Barberà. Serà un gran alcalde.

Insubmís Alarte

—**En el futur, què és més probable, que coincidís amb Mònica Oltra [Iniciativa] al mateix bufet d'advocats o al mateix partit polític?**

—Al mateix partit polític.

—**Qui us agrada més, Enric Morella [Bloc] o Marga Sanz [EUPV]?**

—No us contestaré... Sóc una mica insubmís, jo. Em declare insubmís.

—**L'últim llibre que heu llegit?**

—És d'Irène Némirovsky i tracta de l'ocupació alemanya de França durant la Segona Guerra Mundial, de com els francesos miraven de fugir-ne.

—**I en català?**

—En valencià, l'últim llibre que he llegit és un que em va regalar Salva Broseta [secretari general del PSPV a la ciutat de València] sobre la història del País Valencià.

—**Qui n'és l'autor?**

—Ara mateix no ho recorde...

—**Si guanyeu les eleccions, qui s'alegrarà més, Mariano Rajoy o Dolores de Cospedal?**

—Qui s'alegrarà més si guanyem els socialistes valencians? Jo crec que De Cospedal... De Cospedal, sí.

—**Els vostres cartells al costat del TGV i amb la frase "alta velocitat, alta fidelitat, alta responsabilitat" eren electoralistes?**

—No. Preteníem posar fi a les mentides de Camps sobre l'actuació del govern d'Espanya a la Comunitat Valenciana. Era defensar la veritat.

—**On passaríeu les vacances d'estiu, a Morella o a Benidorm?**

—A Morella... Però també m'agrada Benidorm.

—**Hi fareu cap míting, ara?**

—És clar que sí.

—**Leire Pajín és més bona ministra que secretària d'organització?**

—En allò que faça sempre és fantàstica, Pajín.

—**Rubalcaba o Chacón?**

—...Insubmissió.

—**En el cas de Chacón, compte amb la insubmissió. I disculpeu el redolí.**

—Ricardo Peralta hauria estat un reclam electoral més efectiu?

—Fou un gran delegat del govern.

—I per què el vau canviar per l'ex-regidora Ana Botella?

—Va fer-ho el consell de ministres.

—Què ha canviat, amb Botella?

—Tots dos defensen la política del PSOE, la del *Gobierno de España*, cadascú amb el seu caràcter.

—La feina de desgast al PP de Peralta era més efectiva?

—Poseu-ho així: “Insubmís. Fins el dia 2 no parla.” [L’entrevista té lloc el 29 de març, quatre dies abans del comitè federal del PSOE.]

—20 d’abril, final de la Copa del Rei de futbol al camp de Mestalla. FC Barcelona o Reial Madrid?

—Que guanye el València, sempre.

—És que no la jugarà, el València.

—Doncs un equip de la Comunitat Valenciana.

—No és possible, això! Qui volem que guanye, el Barça o el Madrid?

—Insubmissió. Només parlaré dels equips valencians.

—Guardiola o Mourinho?

—Unai Emery [l’entrenador del València CF].

—Tampoc no ens direu si us agrada més Guardiola o Mourinho, doncs?

—Insubmissió.

—I com a ciutat, Barcelona o Madrid? Quina us agrada més?

—Aquesta sí que és complicada... Depèn per a quina cosa.

—Concreteu-ho.

—Conec més bé Madrid, m’hi he mogut més, i sempre t’agrada més i et trobes més a gust amb allò que coneixes millor. Em fascina, però, que Barcelona mire cap a la mar. M’agraden les ciutats que són prop de la mar.

—I la darrera. Camps o Zaplana?

—Cap dels dos.

—No us mulleu ni sota l’aigua, senyor Alarte.

—Aquesta és la vostra opinió.

—Heu dit que tancareu Canal 9...

—...I el reobrirem despolititzat, plural, desgovernamentalitzat, sense deute i sostenible financerament, tal com marca la llei de creació. I en valencià.

—Amb quin percentatge?

—El que marca la llei d’ús i ensenyament, ni més ni menys. El govern actual la incompleix sistemàticament, i si no la deroguen, és perquè hi hauria una gran mobilització social.

—La llei d’ús no estableix cap percentatge en concret. Tenint en compte que és una de les tres televisions que no són en castellà, la faríeu íntegrament en la llengua pròpia, Canal 9?

—Faré allò que diga la llei d’ús.

—Els informatius no serien com els de Socialistes TV, no?

—En absolut. No hi haurà un sol dia en què als informatius no hi intervinga el portaveu del PP a l’oposició.

—Veieu TV3, a casa?

—Sí. Els informatius, sobretot.

—I què sentiu ara, quan veieu la pantalla tota negra?

—Que ací manca pluralitat informativa i llibertat de premsa.

—No heu estat massa tebis, per por que us titllaren de catalanista?

—Si analitzeu les manifestacions en favor de TV3, les signatures de la ILP...

—...A què no vàreu donar suport...

—No era secretari general, encara.

—I tant, que ho éreu.

—Si veieu qui l’ha signada, la majoria de les cares són de socialistes. Dit això, totes les televisions públiques s’han de poder veure a tot el territori espanyol. Si Camps tinguera la capacitat d’ordenar la premsa, només veuríem Canal 9.

—Què faríeu per la llengua?

—Aplicar la llei d’ús. A diferència de Camps i Barberà, per cert, jo pense en valencià. No traduec automàticament.

—Senyor Alarte, quin resultat considerariéu dolent, el 22 de maig?

—Sou perseverant, com jo. No imagine cap resultat que no siga la victòria.

—I us imagineu treballant al marge de la política? Com a advocat?

—I tant. Dels 21 anys que fa que treballo, onze els he passats a la vida pública i deu a l’empresa familiar. Si haguera fet cas a ma mare, ara no seria ací, però açò és una passió vital. Un compromís.

Víctor Maceda